

Baş Ağrısı

– GürhanGürses · 20 Mart 2014

Adam ağlamaklıydı, sağanak sağanak hem de. Şemsiyesi yoktu yüreğini koruyacak Her damla isabet ediyordu. Her ıslaklık hasta ediyordu. Gözyaşlarıyla yıkaniyordu. Yarası acıyordu. Ağlıyordu.

Aşk üzre yakardı en içten ağıtlarını. Dizerdi manzumelerini sayfalara. İşlerdi en sert ve amansız yüreklere. Filiz filiz olurdu taş yürekler. Kayaları yarıp çıkan bir incir fidesi... Buzları kırıp boynun uzatan bir kardelen... Teşbihti onun inci sözlerine.

Kalpten kalbe akardı ağıdı. Gözden göze akardı. Ağlamak da parayla değildi ya! Bedavaydı bedava ve kalpten gelirdi. Adam aşkın çemberinden geçmişti. Çapı belliydi.

Sevgili baş ağrısından mustarıptı. Adam çok ama çok hüzünbazdı. Sevgiliyi böyle duyunca baştan ayağa ağrı kesildi. “Migrenin tutmuş meğer ondanmış gözlerimi açamayışım.” diye sayıklıyordu.

Aşk böyle bir şey olsa gerek! Başı ağrırsa birinin, diğerinin gözlerinden yaş gelirdi.

“Geçmez bu dert gitmez.

Sen migrensiz olamazsın

Ben sensiz olamam” diyordu. Söze hudut çizilmezdi. Aşka nokta konmazdı. Kalbe kilit vurulmazdı. Aşk da bir hastalık haliydi. Sağlıklı bünyede bulunmazdı. İllaki marazlı olacaktı, illa ki arızalı olacaktı.

“Sen orada kıvrın dur

Ben burada gözyaşı dökeyim.

Çekilmez bu illet bitmez.” diye yanıyordu. Ağrıyordu her gece ağlıyordu. Dua ediyordu, onu diliyordu.

Aşk dilemekti ve dileğinin gerçekleşmesi için beklemektir.

“Rozet söktüler bu aşta bende! Göz ağrındım baş ağrın oldum artık.” diye yazıyordu. Yüreğine hüzün tohumları ekiyordu. Gözyaşlarıyla suluyordu. Sözleriyle buduyordu. Kuruyordu, kalıyordu. Kırılıyordu.

“İlacım sensin, dermanım

Darağacında fermanım sen” diye isyan ediyordu. Varlık içindeki yokluğuna yanıyordu. Yokluk içindeki varlığına sesleniyordu. O varken yaşıyordu o yokken ölüyordu. Bir kere doğmuştu ama bin kere ölmüştü.

“Migrenin tutmuş

Ondandır başımı kaldıramayışım.” diyordu. Halsizliği, mecalsizliği, düşüncesizliği, kabalığı hep onsuzlukta ortaya çıkıyordu. Hastalığı, bıkkınlığı, sikkınlığı, utangaçlığı, rezilliği onsuzlukta çıkıyordu.

“Doktor damardan bir iğne yap

Şifamı bulayım.

Doktor kalpten bir elektro şok uygula.

B-ela mı bulayım." İyileşmek istemiyordu, bunu biliyordu. Onun gelmeyeceğini de dönmeyeceğini de bal gibi biliyordu.

Onsuz yaşıyor gibi yapmaktansa

Yaşamıyor olsa daha iyiydi.